

Vârșnicul **Carlos A. Godoy**
din Cei Șaptezeci

Domnul are un plan pentru noi!

Dacă vom continua să trăim în felul în care o facem, oare binecuvântările promise se vor îndeplini?

Am privilegiul să iau parte la acest moment istoric când vorbitorii de la conferința generală au posibilitatea de a vorbi în limba maternă. Ultima dată când am vorbit de la acest pupitru, eram îngrijorat de accentul meu în limba engleză. Acum, sunt îngrijorat să nu vorbesc prea repede în limba portugheză. Nu vreau să fiu mai rapid decât subtitrările.

Cu toții am trecut sau vom trece prin momente în care trebuie să luăm decizii importante în viață. Să urmez această carieră sau o alta? Să slujesc în misiune? Este aceasta persoana potrivită cu care să mă căsătoresc?

Acestea sunt situații din diferitele zone ale vieții noastre în care o mică schimbare poate să ducă la consecințe importante. Președintele Dieter F. Uchtdorf a spus: „În anii de când îl slujesc pe Domnul... am învățat că diferența dintre fericirea și nenorocirea fiecăruia, în cadrul căsniciilor și familiilor, se rezumă, de obicei, la o eroare de numai câteva grade” („O diferență de câteva grade”, *Liahona*, mai 2008, p. 58).

Cum putem evita aceste mici erori?

Pentru a ilustra mesajul meu, voi folosi o experiență personală.

La sfârșitul anilor 1980, familia noastră tânără cuprindea pe soția mea, Mônica, pe doi dintre cei patru copii ai noștri și pe mine. Locuiam în São Paulo, Brazilia, lucram pentru o companie bună, îmi terminasem studiile universitare și fusesem recent eliberat din chemarea mea de episcop al episcopiei în care locuisem. Viața era frumoasă și totul părea să fie așa cum trebuie – până când un prieten vechi a venit în vizită.

La sfârșitul vizitei sale, el a făcut

un comentariu și mi-a pus o întrebare care mi-a zdruncinat convingerile. El a spus: „Carlos, se pare că totul merge bine pentru tine, familia ta, cariera ta și slujirea ta în Biserică, dar –” și apoi m-a întrebat: „Dacă vei continua să trăiești în felul în care o faci, oare binecuvântările care ți-au fost promise în binecuvântarea patriarhală se vor îndeplini?”

Nu m-am gândit niciodată la binecuvântarea mea patriarhală în acest mod. O citeam uneori, dar niciodată cu intenția de a căuta binecuvântările promise în viitor și de a evalua modul în care trăiam în prezent.

După vizita sa, mi-am îndreptat atenția către binecuvântarea mea patriarhală întrebându-mă: „Dacă vom continua să trăim în felul în care o facem, oare binecuvântările care ne-au fost promise se vor îndeplini?” După ce am meditat puțin, am avut sentimentul că era necesar să fac anumite schimbări, mai ales în ceea ce privește educația și profesia mea.

Nu era o decizie între ce era bine și rău, ci între ce era bine și mai bine, așa cum ne-a învățat vârstnicul Dallin H. Oaks când a spus: „În timp ce ne gândim la diverse alegeri, trebuie să ne amintim că nu este suficient ca un lucru să fie bun. Alte alegeri sunt mai bune și încă sunt altele care sunt cele mai bune” („Bun, mai bun, cel mai bun”, *Liahona*, nov. 2007, p. 104–105).

Cum ne putem asigura că luăm cea mai bună decizie?

Iată câteva principii pe care le-am învățat eu.

Principiul numărul unu: Trebuie să ne gândim la opțiunile noastre având în minte țelul final

A lua decizii care pot avea un impact asupra vieții noastre și a celor pe care îi iubim fără să avem o viziune

mai largă asupra consecințelor lor implică niște riscuri. Totuși, dacă ne gândim la posibilele consecințe pe care aceste decizii le vor avea, putem vedea cu o mai mare claritate cea mai bună calea pe care o putem urma în prezent.

A înțelege cine suntem, de ce suntem aici și ce așteaptă Domnul de la noi în această viață ne va ajuta să avem viziunea mai largă de care avem nevoie.

Putem găsi exemple în scripturi unde a avea o viziune mai largă a oferit claritate în ceea ce privește calea care trebuia aleasă.

Moise a vorbit cu Domnul față în față, a aflat despre planul salvării și, prin urmare, a înțeles mai bine rolul său ca profet al adunării lui Israel.

„Și Dumnezeu i-a vorbit lui Moise, spunând: Iată, eu sunt Domnul, Dumnezeul Atotputernic...

Și eu am să-ți arăt măiestria mâinilor Mele...

Și Eu am o lucrare pentru tine, Moise, fiul Meu” (Moise 1:3–4, 6).

Cu această înțelegere, Moise a putut să îndure mulți ani de suferințe în deșert și a condus poporul lui Israel înapoi acasă.

Lehi, marele profet din Cartea lui Mormon, a avut un vis și, în viziunile sale, a aflat despre misiunea sa de a-și conduce familia într-o țară făgăduită.

„Și s-a întâmplat că Domnul i-a poruncit tatălui meu, chiar într-un vis, că el trebuie să-și ia familia și să plece în pustiu.

Și și-a părăsit casa și țara moștenirii sale și aurul și argintul și lucrurile sale de preț” (1 Nefi 2:24).

Lehi a rămas credincios acestei viziuni în pofida dificultăților călătoriei și a faptului că a trebuit să lase în urmă o viață confortabilă în Ierusalim.

Profetul Joseph Smith este un alt mare exemplu. Prin intermediul multor revelații, începând cu Prima Viziune, el a fost capabil să-și

îndeplinească misiunea de a restaura toate lucrurile (vezi Joseph Smith – Istorie 1:1–26).

Și cum rămâne cu noi? Ce se așteaptă Domnul de la fiecare dintre noi?

Nu trebuie să vedem un înger pentru a dobândi înțelegere. Avem scripturile, templul, profeții în viață, binecuvântarea patriarhală, conducători inspirați și, mai presus de toate, dreptul de a primi revelație personală care să ne ajute în luarea deciziilor.

Principiul numărul doi: Trebuie să fim pregătiți pentru încercările care vor veni

Cele mai bune drumuri în viață sunt rareori cele mai ușoare. Deseori, este chiar invers. Putem privi la exemplele profeților pe care tocmai i-am menționat.

Moise, Lehi și Joseph Smith nu au avut călătorii ușoare, în pofida faptului că deciziile lor erau corecte.

Suntem dispuși să plătim prețul pentru deciziile noastre? Suntem

pregătiți să ne părăsim zona de confort pentru a ajunge într-un loc mai bun?

Revenind la experiența mea cu binecuvântarea patriarhală, atunci am ajuns la concluzia că trebuie să-mi îmbunătățesc educația și să mă înscriu pentru o bursă la o universitate americană. Dacă eram ales, trebuia să-mi las serviciul, să vând tot ce aveam și să vin să locuiesc în Statele Unite ca student cu bursă timp de doi ani.

Teste precum TOEFL și GMAT au fost primele încercări de depășit. Au fost necesari trei ani de pregătire, multe refuzuri și câteva de „poate” înainte să fiu acceptat la o universitate. Încă îmi amintesc telefonul pe care l-am primit la sfârșitul celui de-al treilea an de la persoana responsabilă cu bursele.

A spus: „Carlos, am o veste bună și una proastă. Cea bună este că ești printre cei trei finaliști de anul acesta”. La acea vreme, era disponibil un singur loc. „Vestea proastă este că unul dintre candidați este fiul cuiva important, celălalt este fiul altcuiva important și, apoi, ești tu.”

Am răspuns imediat: „Și eu... sunt un fiu al lui Dumnezeu”.

Din fericire, părinții pământeni nu reprezentau un factor decisiv și am fost acceptat în acel an, 1992.

Noi suntem copiii Dumnezeului Atotputernic. El este Tatăl nostru, El ne iubește și are un plan pentru noi. Nu suntem aici, în această viață, doar pentru a ne irosi timpul, a îmbătrâni și a muri. Dumnezeu dorește ca noi să creștem și să ne atingem potențialul.

Președintele Thomas S. Monson a spus: „Fiecare dintre voi, necăsătorit sau căsătorit, indiferent de vârstă, are ocazia de a învăța și de a crește. Măriți-vă cunoașterea, atât cea intelectuală, cât și cea spirituală, conform deplinătății potențialului dumnea-voastră divin” („The Mighty Strength of the Relief Society”, *Ensign*, nov. 1997, p. 95).

Principiul numărul trei: Trebuie să împărtășim această viziune cu cei pe care îi iubim

Lehi a încercat de mai multe ori să-i ajute pe Laman și Lemuel să înțeleagă importanța schimbării pe care o făceau. Faptul că ei nu împărtășeau viziunea tatălui lor i-a făcut să cărtească în timpul călătoriei. În schimb, Nefi L-a căutat pe Domnul pentru a vedea ce a văzut tatăl său.

„Și s-a întâmplat că după ce eu, Nefi, auzind toate cuvintele tatălui meu despre lucrurile pe care le-a

văzut într-o viziune... eu... am fost, de asemenea, dornic să pot vedea, auzi și cunoaște aceste lucruri prin puterea Duhului Sfânt” (1 Nefi 10:17).

Cu această viziune, Nefi a putut nu doar să treacă peste încercările călătoriei, ci și să-și conducă familia când a fost nevoie.

Este foarte probabil ca, atunci când decidem să mergem pe o anumită cale, oamenii pe care îi iubim să fie afectați, iar unii chiar vor împărtăși cu noi consecințele acestei alegeri. În mod ideal, ei ar trebui să poată vedea ceea ce vedem noi și să împărtășească aceleași convingeri pe care le avem și noi. Acest lucru nu este mereu posibil dar, când se întâmplă, călătoria este mult mai ușoară.

În situația din experiența personală pe care am folosit-o ca exemplu, aveam nevoie, fără îndoială, de sprijinul soției mele. Copiii erau încă mici și nu aveau ce spune, dar sprijinul soției mele era esențial. Îmi amintesc că, la început, Mônica și cu mine a trebuit să discutăm cu atenție schimbarea planurilor până când ea a îmbrățișat ideea și, de asemenea, s-a implicat. Această viziune împărtășită a determinat-o nu doar să sprijine schimbarea, ci și să devină o parte importantă a succesului acesteia.

Știu că Domnul are un plan pentru noi în această viață. El ne cunoaște. El știe ce e mai bine pentru noi. Doar pentru că lucrurile merg bine, nu înseamnă că nu trebuie ca, uneori, să ne gândim la ceva mai bun. Dacă vom continua să trăim în felul în care o facem, oare binecuvântările promise se vor îndeplini?

Dumnezeu trăiește. El este Tatăl nostru. Salvatorul Isus Hristos trăiește și eu știu că, prin sacrificiul Său ispășitor, noi putem să găsim tăria de a trece peste încercările zilnice. În numele lui Isus Hristos, amin. ■